

Van je familie moet je het hebben.

Dag 1

De stilte, onnatuurlijk en in schrill contrast met de herrie toen ze een uur geleden binnen werd gebracht, bezorgt haar kippenvel. Waar is iedereen? Ze verliest een paar kostbare seconden, zoekend naar waar ze vandaan kwam, tot ze de lift ziet. De laatste meters rent ze. Ze drukt vijf keer op de knop, gehaast, en doet nog een schietgebedje dat ze niemand tegenkomt. De lift zoekt meteen naar beneden en als de deuren opengaan staat ze stil. Stokstijf.

De horror van wat ze ziet dringt maar langzaam tot haar door. Overal lichamen. De receptioniste heeft haar headset nog op, maar hangt voorover over de balie met haar ogen nog open. De man die koffie ging halen ligt voorover op de grond in een plas koffie, de lege beker nog in zijn hand. Mannen in pak met aktekoffers liggen overal op de grond, de deur van de lift naast de hare blijft piepen en gaat steeds open en dicht omdat er iets tussen zit. *Iemand* tussen zit. Als ze beter kijkt moet ze haar vuist tegen haar lippen duwen om het niet uit te schreeuwen. Elke paar seconden komen de liftdeuren met een BAM tot stilstand tegen het hoofd van Maria, om piepend weer open te gaan en knallend weer tegen haar hoofd te bonken. Overal waar Inge kijkt liggen ze. Dode mensen. Nee. Dode ágenten. En dat is haar schuld. ‘De agent valt dood neer,’ *maar je hebt niet gezegd wélke agent.*

De omvang van haar krachten begint haar langzaam duidelijk te worden. Als het echt waar is, dan is ze onoverwinnelijk, realiseert ze zich. Er zijn honderden mensen in dit gebouw. Honderden mensen die allemaal met een paar woordjes uitgeschakeld zijn. Het gevoel is nieuw en vreemd, en ze voelt zich een stuk stoerder dan voorheen. Ze stapt over een lichaam heen, ademt diep in en zet een stap over de drempel. Dan ziet ze hem. Hij staat nonchalant tegen de muur geleund. Zijn haar is te lang en het klit langs zijn hoofd. Zijn scheve glimlach laat iets van zijn tanden zien, en hij draagt een leren jasje en een spijkerbroek. Als hij haar ziet, wordt zijn glimlach breder en zet hij een stap in haar richting.

‘Heb je misschien een vuurtje voor me?’ De sigaret die tussen zijn lippen bungelt is niet aangestoken en verontschuldigend haalt Inge haar schouders op.

‘Sorry, ik rook niet.’ Het enige wat ze wil is doorlopen, zo snel mogelijk weg van hier, en dan ergens bedenken wat ze moet doen en waar ze heen kan, maar de man grijpt haar pols vast.

‘Wat een geluk dat je op zo’n dramatische manier uit de kast kwam. Het heeft lang geduurd om je te vinden en ik was al bang dat het helemaal niet meer zou lukken. Gelukkig was daar ineens de klapper waar ik al die jaren op heb gewacht.’ Geschrokken zet ze een paar stappen naar achteren, tot ze voelt hoe ze met haar rug tegen de muur staat. Hij ruikt niet al te fris, en

ziet er een beetje smoezelig uit. Hij heeft een zwarte veeg op zijn wang en misschien is die rode plek op zijn schoen wel bloed. Het lijkt er wel op. Als hij zo dicht tegen haar aan staat dat ze de hitte die van zijn lijf afstraalt kan voelen, doet hij zijn mond open. Inge doet haar best om niet te gaan kokhalzen als ze de geur ruikt die uit zijn mond komt. ‘Meneer, ik weet niet wat u van mij wil, maar...’ Hij steekt een vinger omhoog en legt die op haar lippen. ‘Meneer? Zeg maar *Papa*.’

#

8 dagen geleden, Het begin.

Voorzichtig, om zo weinig mogelijk geluid te maken, draait ze de sleutel om en duwt de voordeur open. Ze kijkt voorzichtig om het hoekje waar haar moeder zit. Die is verdiept in een boek. Met drie treden tegelijk rent Inge de trap op. ‘Ik moet huiswerk maken, tot straks!’ Opgelucht haalt ze adem. Het is niet veel, maar het is toch weer een uurtje uitstel.

‘Kutwijf!’ mompelt ze, en stompt met haar toch al pijnlijke vingers tegen de muur. Met een klap valt er een boekje van de plank. Het stuitert een keer en blijft dan liggen op de vloer. Een vreemd gevoel overspoelt haar, als ze het oppakt. Ze is kwaad. Zonder te weten waarom, pakt ze een stift uit haar etui. Ze trekt met haar tanden de dop eraf en begint als een bezetene te schrijven.

‘STERF’

De dikke zwarte letters lijken haar toe te schreeuwen vanaf het papier. Ze is het zo zat. Elke dag hetzelfde en het stopt nooit. Het krassen van de stift op het papier is het enige hoorbare geluid in haar kamer. Het papier kleurt steeds zwarter van de haastig gekrabbelde woorden. *Sterf, sterf, sterf*. Pas als er geen letter meer bij kan scheurt ze het vel met een geïrriteerde ruk uit het boekje en daarna in tientallen kleine stukjes. Ze gooit ze de lucht in en kijkt toe hoe ze als eenkleurige confetti weer naar beneden komen vallen en op de grond terechtkomen. Ze kijkt naar de rafelige rand papier die nog in het boekje zit. Zonde. Het gejaagde gevoel zakt langzaam weg en met het boekje nog in haar hand, gaat ze op de rand van haar bed zitten.

Het was een cadeautje van Pieter, haar lievelingsneef. Haar enige neef, maar ook als ze er nog tien zou hebben, zou hij altijd haar favoriete neef blijven. Elke keer, als hij bruinverbrand van een of andere zonnige plek kwam, bracht hij een cadeautje voor haar mee. De laatste keer fluisterde hij in haar oor: ‘Omdat ik weet hoe gek je op dit soort troep bent.’ Inge wierp één blik op het boekje, liet haar vingers over het grove papier gaan en was er meteen weg van. Hij wist gelijk dat het voor haar was, zei hij. En dat ze het als dagboek kon gebruiken. Dat het eigenlijk niet uitmaakte wat ze ermee deed, als ze er maar iets mee deed

omdat het vreselijk duur was. ‘En misschien is het zelfs een beetje magisch,’ fluisterde hij in nog in haar oor voordat hij wegging.

Ze bekijkt haar vingers kritisch. No way dat dit haar moeder niet opvalt. Ze zijn dik, en blauw. Nu zal ze alweer moeten liegen over wat er gebeurd is. Dat zou al de derde keer zijn deze week. Inge heeft er een hekel aan om te liegen tegen haar moeder, maar ze wil haar ook niet ongerust maken. En dus vertelde ze haar moeder de eerste keer dat ze gevallen was met haar fiets en de tweede keer dat ze tegen een deur was gelopen. Haar moeder noemde haar ‘kluns’, streek door haar haar en dat was het. Toen ze een dag later met een bloedneus naar huis kwam, zei ze dat het van het niezen en de hooikoorts kwam en ondanks dat het niet eens hooikoortsseizoen was, vroeg haar moeder niets. En Inge zei niets.

Ze kijkt naar de snippers op de grond. ‘*Ster*’ is nog duidelijk te lezen. Ze veegt ze met haar handen bij elkaar en gooit ze in de prullenbak om te voorkomen dat haar moeder ze ziet als ze de schone was op haar bed komt leggen. Dan wil ze vast weten wat er aan de hand is. En dus vernietigt Inge gewoon het bewijsmateriaal. Vera zou nu vast met een groepje van haar vriendinnen in de stad zijn. Winkelen, en ergens een zonnebril stelen die ze morgen trots zou laten zien op school. Misschien zouden ze nog lachen om haar, dat ze wéér niets had gedaan en gewoon naar huis was gefietst. Ze weet ook wel dat ze een makkelijke prooi is, omdat ze nooit iets terugdoet of zegt, maar ze durft het gewoon niet. De volgende keer zal ze terugslaan. Dat zegt ze elke keer, maar ze doet het nooit. Het zal nu vast niet anders zijn. Ze stompt in de lucht met haar vuist. ‘De volgende keer. Dan krijgt ze er spijt van.’ Vermoeid laat ze zich achterover zakken en sluit haar ogen.

#

Drie uur later, als het al begint te schemeren, doet ze haar ogen weer open. ‘Inge! Kom eens naar beneden!’ Haar moeder roept haar, en aan de geïrriteerde toon van haar stem te horen niet voor het eerst. Inge veegt de slaap uit haar ogen en trekt haar gekreukte kleren recht. Ze geeuwt nog eens en rekt zich uit. ‘Inge!’ klinkt het, nog iets meer geërgerd dan ervoor. Ze loopt zo snel ze kan zonder haar nek te breken, de trap af. Haar moeder staat in de keuken en droogt net haar handen met een theedoek af.

De blik in haar ogen is serieus. ‘Ik ben net gebeld door je mentor,’ zegt ze. Inge krimpt lichtjes in elkaar. Die blik in haar moeders ogen, die kent ze. Dat is medelijden. ‘*Wat een eikel*’ schiet het door haar hoofd. ‘*Dat hij gewoon gezien heeft dat Vera me tegen de kast geslagen heeft en dat hij helemaal niets deed. Dat is toch zijn werk, om daar iets tegen te doen.*’ Ze moet een smoes verzinnen, voor haar moeder iets kan zeggen. ‘Ik kan het uitleggen. Hij heeft het verkeerd begrepen!’ zegt ze, om een beetje tijd te rekken en iets te verzinnen dat

niet totaal ongeloofwaardig zal overkomen. Tot haar verbazing legt haar moeder een hand op haar schouder, als een troostend gebaar, voor ze met zachte stem zegt: ‘Ik denk het niet, lieverd, hij zei dat ze echt op slag dood was.’ Inge kijkt haar moeder geschrokken, en met grote ogen vol verbazing aan. Haar ademhaling gaat sneller, en de rillingen lopen over haar rug. ‘Dood? Wie dan?’

‘Ach jee,’ zegt haar moeder zacht. ‘Ik weet niet hoe ik het voorzichtig moet brengen, ik zal het maar gewoon zeggen. Er is een meisje uit je klas verongelukt. Op dat kruispunt in Voerendaal, weet je wel? Dat drukke. En je mentor wilde laten weten dat ze vandaag de school beschikbaar stellen als er leerlingen zijn die erover willen praten, en dat er een herdenking komt en jullie de rest van de week niet naar school hoeven.’ Inge voelt haar mond droog worden. Haar stem kraakt en klinkt als die van een oude vrouw, als ze er eindelijk wat geluid uit geperst krijgt.

‘Wie?’ vraagt ze. Haar moeder schraapt haar keel en kijkt nog eens onderzoekend naar Inge, alsof ze probeert in te schatten hoe haar dochter zal reageren. Inge krijgt de kriebels van die blik. ‘Vera Gubbels,’ zegt ze dan zacht. ‘Dat was toch dat meisje van verderop die steeds naar dezelfde school als jij ging?’ Inge duwt haar stoel zo hard achteruit dat hij bijna omvalt, in haar haast de kamer uit te komen. Ze rent de gang in, de trap op, en hoort de stem van haar moeder in de verte nog iets roepen over ‘herdenking’ en ‘sorry’. Ze laat zich op haar knieën op de grond vallen voor de prullenbak waar ze de snippers in had gestopt. Ze kan ze er zelfs nog in zien zitten, tegen de rand geplakt. Het lijkt alsof ze haar toeschreeuwen. *JIJ WAS HET*. Ook al is dat onmogelijk.

#

Die avond aan tafel probeert ze om een gesprek met haar moeder te voeren. ‘Geloof jij in magie, mam?’ Haar moeder neemt haar vraag niet echt serieus en steekt een vork met een worteltje in haar mond. ‘Magie? Zoals Hans Kazan?’ zegt ze, driftig kauwend, alsof ze diep moet nadenken. ‘Nee mam, ik bedoel echte magie. Met toverspreuken en...’ Ze moet de brok in haar keel wegslikken. ‘En magische voorwerpen.’ Haar moeder blijft nadenkend kauwen en slikken, en vraagt of ze dan toverstokjes en hoge hoeden bedoelt, en als Inge met haar ogen rolt, schiet haar moeder flink uit haar slof. ‘Wat een onzinnig gesprek. Je weet dat ik niet hou van dat soort dingen. Eet je bord leeg. Daar heb je veel meer aan. Je moet nog groeien.’ Zo kent ze haar moeder helemaal niet. Zo kattig en snibbig.

De rest van het diner verloopt in stilte. Al heeft ze geen honger, het lukt Inge toch een paar happen naar binnen te werken. ‘Dat zal nu wel koud zijn.’ Zegt haar moeder. ‘Laat het maar liggen. Ga je huiswerk maken, en denk na over die herdenking. Of je wil gaan,

en of je wil dat ik meega.’ Zonder een woord te zeggen, vertrekt Inge naar boven, om te doen wat haar moeder zei, en daarna te gaan slapen. Haar moeder komt haar geen ‘welterusten’ wensen.

#

De rest van de week gaat Inge niet naar school, maar ze gaat ook niet naar de herdenking. Als haar moeder vraagt hoe het was, mompelt ze iets over ‘mooi’, maar in werkelijkheid zat ze bij de McDonalds. Ze wachtte daar tot er genoeg tijd verstreken was om het geloofwaardig te maken, en daarna fietste ze zo hard naar huis dat ze tranen in haar ogen kreeg van de wind in haar gezicht. Voor die ene keer is ze blij dat haar moeder haar met rust laat. Elke avond haalt ze het boekje uit haar tas, en strijkt ze met haar vingers over de paarse kaft terwijl ze zich afvraagt of het echt haar schuld was, of dat haar overrijverige fantasie haar parten speelt.

#

Veel te snel is het maandag, en tijd om terug naar school te gaan. Ze hoopt eigenlijk dat haar klas nu wat rustiger is. Dat ze, nu Vera weg is, anders met haar omgaan. Vera is van begin af haar ergste vijand geweest. Omdat haar klasgenoten allemaal meelopers zijn, zal het nu misschien beter gaan. Ze voelt zich een kort ogenblik schuldig om de gedachte, loopt dan toch met opgeheven hoofd het lokaal binnen. De sfeer is ijzig, en alle ogen zijn op haar gericht. Tegen het einde van de les weet Inge het zeker. Ze zullen haar helemaal niet met rust laten, hoogstens om Vera in ere te houden, haar het leven nog meer zuur maken. Ze vangt zinnen op als: ‘Te verwaand om naar de herdenking te komen,’ en ‘We hadden háár moeten begraven.’

De haat van haar klasgenoten zit diep. Niet dat er ook maar één iemand tussen zit die ooit geprobeerd heeft kennis met haar te maken. Vera was op de basisschool al het populairste meisje en toen zij de eerste week op het Emmacollege zei: ‘Inge is een stuk stront, laat die maar links liggen,’ nam iedereen het zomaar van haar aan. Dat was het einde van Inge’s idee dat ze een nieuwe start kon maken en het begin van nog meer ellende dan op de basisschool. Net voor de bel gaat vliegt er een boek door de lucht. Ze ziet het niet aankomen, voelt de doffe klap als het boek haar in haar nek raakt. Met een ijzige blik, vastbesloten om niet te laten merken hoe bang ze is, pakt ze het boek op en gooit het zonder na te denken terug in de richting waar het vandaan kwam. Bam. Dat is zeker weten een blauw oog morgen.

‘Hier ga je spijt van krijgen, dombo!’ roept Robbie haar na, als ze in de richting van de toiletten vlucht. ‘Ik denk dat jij er meer spijt van krijgt dan ik,’ mompelt ze in zichzelf, lopend door de lange gang. Op weg naar het damestoilet kijkt ze toch een paar keer over haar

schouder, of hij niet achter haar aan komt. Als ze er zeker van is dat ze alleen is, loopt ze het toilet in. Het stinkt er naar rook. De twee meisjes die bij de spiegel hun make up staan bij te werken, kijken haar minachtend aan. ‘Wat kijk je, deus. Ga doen wat je moet doen. Je verlinkt ons niet hoor, waag het niet!’ Ze spoelen hun peuken weg door het toilet, nemen allebei een kauwgom, en met een laatste spottende blik op Inge lopen ze naar buiten, met hun rugzak aan één hengsel over hun schouder. Inge laat de lucht, die ze tot dat moment ingehouden heeft, langzaam ontsnappen. Gelukkig, ze is alleen.

Vastbesloten stapt ze het toilethokje in. Als er ooit nog een kans komt om uit te proberen of ze het nog eens kan, dan is het nu. Ze draait de deur op slot, en laat zich op het toilet zakken. Ze rommelt in haar tas, tot ze gevonden heeft wat ze zoekt. Met gesloten ogen laat ze zich achterover zakken tot de achterkant van haar hoofd de koele tegelmuur raakt en zo blijft ze een minuut, misschien twee zitten. Hij verdient het. Als iemand het verdient, dan is hij het. Het is zijn eigen schuld. Als het echt waar is, dan gaat hij boeten. Ze hoopt vanuit de grond van haar hart dat het boekje inderdaad een beetje magisch is. Ze slaat het open, twijfelt een paar seconden maar trekt dan de dop van haar pen en begint te schrijven.

Vanaf het moment dat ze de punt van haar pen op het blaadje zet, lijkt er niets meer te zijn. Alleen maar dat alles verterende, woedende gevoel dat met elke strek van de pen een beetje meer haar lichaam verlaat tot ze niets meer voelt. Ze schrijft steeds sneller, steeds feller, en schrijft door tot ze merkt dat ze langzaam weer terug op aarde komt. Vol verbazing kijkt ze naar het blaadje, waarop weer bijna geen stukje wit meer te zien is. Ze heeft zo hard gedrukt dat de woorden op de volgende drie blaadjes doordrukken. Geërgerd, en omdat ze niet wil dat iemand het ziet, trekt ze alle drie de blaadjes uit het boekje. Dat is ook het moment dat ze voor het eerst ziet, dat voor het eerst doordringt wat ze geschreven heeft. Misschien is het niet zo dramatisch als bij Vera, maar echt vriendelijk is het ook niet. Ze scheurt alle blaadjes doormidden, en daarna nog een keer. En dan nog eens, voor de zekerheid. Ze gooit alle snippers in het toilet, spoelt ze door, en loopt met een opgelucht gevoel de gang uit en de aula in, met haar boekje nog als een talisman in haar hand.

#

Inge’s ogen glijden over de hoofden van de mensen in de aula. Ze ziet dat Robbie gewoon op zijn vaste plek zit. Om hem heen zitten zoals altijd alle geblondeerde meisjes uit de tweede, die zwijmelend opkijken naar hem en die aan zijn lippen hangen, of hij het nou over Pokémon Go heeft of over wat hij vanavond gaat eten. Toch een klein beetje teleurgesteld, omdat ze ergens hoopte dat het waar was, draait Inge zich om, om naar haar

kluisje te lopen. Ze heeft vandaag, voor het eerst ooit, iemand niet op haar kop laten zitten. Ze heeft iets terug gedaan, en hoewel het eigenlijk niets voorstelt, is het een begin. Ze had beter moeten weten dan te denken dat er iets magisch aan het boekje is.

En dan hoort ze het: het *gegil*.

Midden in de aula lijkt paniek te zijn uitgebroken. Verstijfd blijft ze staan, en kijkt naar hoe vanuit een groepje mensen een soort brandende vuurbal lijkt op te staan. Met een schok herkent ze de hand met daarin de Zippo van Robbie, die wel vaker om stoer te zijn een sigaret opsteekt. Gewoon, binnen. De toezichthouder stuurt hem dan naar buiten, maar straf krijgt hij er nooit voor. Zo te zien heeft de bontkraag aan zijn jas vlamgevat. Overal beginnen mensen te rennen en gillen. De BHV'er komt aanrennen met een brandblusser, en dan gebeuren er een hele hoop dingen tegelijk. Een gordijn vat vlam en de brandblusser hapert, waarna iemand Robbie probeert te doven door hem over de grond te rollen, maar daarbij zelf vlamvat.

Mensen buitelen over elkaar om naar buiten te komen en Inge voelt een paar handen in haar rug voor ze op de grond valt. Haar hoofd raakte de vloer met een harde klap en even ziet ze sterretjes. 'Kijk uit, debiel!' Er volgt een trap in haar zij en daarna nog een tegen haar hoofd. 'Ga aan de kant, kut!' Weer een trap, maar niemand die haar een hand geeft of haar helpt om op te staan. Haar oren beginnen te suizen en haar blikveld vervaagt. De woede, die ze bijna als een tumor kan voelen groeien in haar binnenste neemt gigantische proporties aan. Zo erg dat ze niet meer kan ademen en dat haar hart uit haar borst probeert te bonken. Ze laat zich naar beneden glijden, haar rug langs de muur, tot ze de grond raakt.

Haar hand sluit zich om het boekje en bijna automatisch grijpt ze haar pen en begint ze te schrijven. Haar vingers lijken een eigen leven te leiden en haar verstand werkt niet meer mee. Ze ziet rode vlekken en schudt met haar hoofd om weer een beetje helder te kunnen zien. *De rookmelders doen het niet* schrijft ze en ziet boven haar hoofd het lampje van de rookmelder doven. *Alle buitendeuren en ramen gaan vanzelf op slot en niemand krijgt ze meer open.* Ze bijt op de achterkant van haar pen en denkt na. *De telefoons doen het niet zodat niemand de brandweer kan bellen en het automatische alarm doet het ook niet meer.* Het lukt de toegesnelde leraren niet om iedereen rustig te krijgen, en inmiddels likt het vuur langs de hele rechterkant van de aula aan de gordijnen. Het houtwerk begint krom te trekken en de verf bladert af. *Alle brandblussers zijn defect.* De conciërge beukt met een niet werkende telefoon tevergeefs op een raam. Ze krijgt er hoofdpijn van. Er is veel te veel lawaai hier. *Iedereen verstijft en niemand maakt meer een geluid.* Dat is al beter.

Niemand let op Inge, die midden in die chaos, als een bezetene zit te schrijven. Onzichtbaar als altijd. *Iedereen in de fik.* Gezichten van mensen om haar heen smelten. Vel

smelt van schedels, likt langs blote armen en benen en de vlammen komen steeds dichterbij haar hoekje. Smekende ogen kijken af en toe haar kant op. Zij hebben hun kans gehad. Niemand wilde haar helpen, nu helpt zij ook niemand.

#

Inge zit thuis op haar bed krast haar pen over het papier. Ze kijkt nog een laatste keer naar de chaos voor ze haar ogen sluit. Als ze haar ogen weer opent, zit ze op haar bed, en hoewel haar kleding een beetje stinkt naar rook, en haar keel een beetje pijn doet, is er verder niets aan de hand. Verwilderd kijkt ze van links naar rechts. Het boekje ligt op haar schoot en de regels die ze net heeft zitten krabbelen, schreeuwen haar toe vanaf het papier. *BURN IN HELL*. Voor Robbie. Niet voor de hele school. Wat heeft ze gedaan? Ze smijt het boekje in paniek tegen de deur en ziet het met een doffe plof op de grond terechtkomen. In de verte hoort ze sirenes, die ze buitensluit door haar kussen over haar hoofd te leggen en haar oren zo hard dicht te houden dat het pijn doet. *Zelf schuld. Ze zijn het zelf schuld.*

Ze sluit haar ogen. Het voelt alsof ze net een marathon heeft gelopen. Hijgend, gebroken, en doodmoe, niet wetend wat ze moet voelen, ligt ze op haar bed en waarschijnlijk dommelt ze zelfs een beetje weg. Ze opent haar ogen pas weer als ze voetstappen op de gang hoort. Het boekje heeft dan misschien magische krachten, maar het is ook dodelijk vermoeiend om die te gebruiken. Haar moeder staat in de hoek van de kamer met tranen in haar ogen. Ze mompelt: ‘Ik had zo gehoopt dat het jou bespaard zou blijven.’ Langzaam gaat Inge rechtop zitten en kijkt haar moeder niet begrijpend aan. ‘Ik wist dat jij het was toen ik de sirenes hoorde. Ik wist al dat het zover was toen ik bericht kreeg dat Vera was overleden.’ Ze strijkt met haar vingers langs de randen van de afgescheurde blaadjes uit het boekje en laat zich zakken op de rand van het bed.

‘Je had het hierover, hé? Over dit boekje?’ Inge knikt, voorzichtig. ‘Ik zie al zestien jaar op tegen dit gesprek. Ik wil dat je weet dat ik ontzettend veel van je hou, oké? Ook al geloof je dat straks niet meer.’ Zenuwachtig staat ze op, en strijkt haar kleren overdreven lang glad, alsof wat ze gaat zeggen minder hard aankomt als ze maar lang genoeg treuzelt.

‘Er zijn niet veel meer van jouw soort. Als we er eentje tegenkomen doen we ons uiterste best om te zorgen dat hij of zij opgroeit in de best mogelijke omstandigheden. In jouw geval was het beste niet mogelijk, en hebben we het op een na beste gedaan. Eigenlijk had ik moeten weten dat jij veel sterker was, gezien je afkomst, maar het was nog niet zeker dat jij er ook een zou zijn. Toen je me vroeg over magie was ik hier al bang voor. Dat je inderdaad een van hen bent.’

Inge houdt haar adem in. ‘Een van wie? Een wat? Mam, doe niet zo raar!’ Er glipt een trieste blik over haar moeders gezicht. ‘Misschien is het makkelijker als ik je vertel dat ik je moeder niet ben. Mijn naam is Maria, en ik ben uitgekozen om je op te voeden tot we het zeker wisten. Het is Het Bureau nog nooit gelukt om er eentje te vangen die zijn krachten nog niet had, en te onderzoeken waar die krachten vandaan kwamen.’ Het voelt als een klap in Inge’s gezicht. Haar moeder is haar moeder niet? Zij is ‘iets’? Het bureau? Waar gaat dit over? Het duizelt haar en ze moet zich vastgrijpen aan de rand van haar bed om niet om te vallen. Haar maag draait, en haar hoofd bonkt terwijl ze in haar hoofd de puzzelstukken in elkaar probeert te krijgen die kunnen verklaren wat er hier aan de hand is.

‘Ik kan het je niet op een normale manier uitleggen omdat het niet normaal is. Ik kan het alleen maar zeggen zoals het is. De laatste dagen zijn schokkend geweest.’ Inge’s handen beginnen steeds harder te trillen en ze ziet haar moeder er af en toe een angstige blik op werpen. ‘Schiet nou maar gewoon op met je verhaal.’ Ze bijt haar tanden op elkaar. Ze móet het gevoel tegenhouden. De woede in haar binnenste die haar hoofd doet tolleren.

‘Zestien jaar geleden, midden in de nacht ben jij geboren. Het stormde die avond, en ik weet het nog goed, want ik moest je ophalen. Je moeder, een mens, was zo ontzettend bang voor je vader, dat ze onze hulp inriep om jou te beschermen. Ze kuste je nog vaarwel, zei dat ze je Inge wilde noemen, zodat je op z’n minst je naam van haar zou krijgen, en ik stapte in de auto. Ik was de straat nog niet uit toen het begon te hagelen, te donderen, en toen ik achter me keek en de flitsen achter het raam zag, wist ik dat je vader haar gevonden had en dat onze bescherming voor haar te laat kwam. Ik ben weggereden alsof de duivel op onze hielen zat, en in zekere zin was dat ook zo. Ik heb je meegenomen en opgevoed in het huisje van mijn oma. Hier in Limburg. Er zijn mensen die weten dat je bestaat. Er zijn ook heel veel belangrijke mensen die weten wie je vader is, maar tot nu toe was je veilig.’ Haar stem trilt als ze de woorden, met de nadruk op ‘tot nu toe’ uitspreekt. ‘Ergens in de jaren vijftig is Het Bureau opgericht. Zij houden zich bezig met mensen met krachten. Paranormale verschijnselen. Dingen zoals jij.’

Zuur uit haar maag komt omhoog door haar keel. Dingen zoals zij, alsof ze een beest is. En dat terwijl het niet eens haar schuld is. ‘Het boekje. Het komt door het boekje, ik zweer het. Ik schreef het op, en toen gebeurde het.’ Wanhopig wil ze Maria aanklappen, haar overtuigen. Maria kijkt strak in de verte. ‘Begrijp je het nou nog niet? Dat boekje heeft er niets mee te maken. Jij bent een Nasta. Een eeuwenoud ras van mensen met speciale krachten, onbegrepen door de mensheid. Niemand weet waar ze vandaan komen. Een van de bekendste Nasta’s heet ook wel Satan. Je kent al die verhalen wel. De waarheid is dat er honderden van

die zogenaamde duivels over de hele wereld rondlopen, gewoon tussen normale mensen. Over een paar van die mensen zul jij tijdens je geschiedenislessen ook wel gehoord hebben. Er zijn er zoveel, de een nog slechter dan de ander. Het zit gewoon in ze. Satan is nooit maar één persoon geweest, dat hebben, in de loop van de tijd, al die bange mensen ervan gemaakt. Hitler. Hij was er een. En er doen verhalen de ronde dat Saddam Hoessein er ook een was. Nasta's kunnen mensen, dieren, dingen, en zelfs tijd beïnvloeden met hun gedachten.'

Ze zwijgt even, om de impact van haar woorden door te laten dringen tot Inge.

'De woede die een Nasta voelt, bundelt zich in het binnenste van de persoon. Tot het niet verder kan, en dan zoekt het een weg naar buiten. Je vader was zo sterk dat hij je moeder kon vermoorden met een knip van zijn vingers, maar na wat ik van jou heb gezien, denk ik dat jij zelfs nog krachtiger bent. Je bent amper zestien, en als je ziet wat jij nu al hebt gedaan?' Inge schudt wild met haar hoofd. Zij heeft helemaal niets gedaan. Het enige dat zij deed, was haar woede van zich af schrijven. Meer niet. Het boekje. Dát is de schuldige.

'We proberen al jaren om het uit te lokken, weet je? We hebben zelfs hele jonge agenten gerekruteerd en opgeleid om jouw krachten te ontdekken. Vera probeerde je kwaad te maken, Pieter gaf je cadeautjes waarvan we dachten dat ze iets uit zouden lokken. Maar dat boekje is echt niet hetgeen dat krachten heeft. Het is maar een hulpmiddel. De kracht komt uit jou.' Inge voelt een pijnlijke steek in haar hartstreek. Vera? Al die jaren, al die pesterijen, alles omdat het haar werk was? Niet eens omdat ze een hekel aan haar had, maar omdat het moest?

Al die keren dat haar moeder de pesterijen wegwuifde, zei dat het allemaal wel meeviel, en dat ze erboven moest staan. Al die tijd wist ze waarom Vera het deed. Troostte ze Inge met lieve woordjes, terwijl ze er zelf aan meewerkte. Inge wrijft over haar slapen. Oké, dus niet alleen is haar moeder haar moeder niet, haar lievelingsneef is ook haar neef niet, haar kwelgeest kreeg betaald om haar het leven zuur te maken en alsof dat niet genoeg is, blijkt haar vader de duivel te zijn. Haar wereld begint stukje bij beetje af te brokkelen. Het lijkt een slechte film. Een nachtmerrie. Dit zijn dingen die je op tv ziet. Die gebeuren niet in het echte leven.

'Het Bureau heeft z'n beste agenten al naar je school gestuurd. Zij proberen om het allemaal op een ongeluk te laten lijken. Het stikt van de brandweermensen daar. De totale paniek die gaat uitbreken als de waarheid aan het licht komt, moet tegengehouden worden. Dat gaat waarschijnlijk nog een paar levens kosten, maar wat moet, dat moet.' Ook al snapt Inge nog niet alles, ze begrijpt wel dat Maria hiermee doelt op mensen die te veel hebben gezien. Het begint steeds meer op een filmscript te lijken, maar dan akelig echt.

De ijsskoude vrouw in haar slaapkamer lijkt in niets meer op haar lieve, zorgzame, ietwat afwezige moeder. *Ze is je moeder niet. Daar kun je maar beter aan wennen.* Alles aan Maria ademt nu gezag uit. Alsof er een knopje is ingedrukt dat haar in Robocop heeft veranderd. In zekere zin zijn ze allebei zichzelf niet meer.

Maria praat in een mobieltje. ‘Hier Agent zeventienelf. Ik heb het haar verteld. Wat nu?’ Ze draait zich om en mompelt zacht iets in het telefoontje. ‘Komt in orde, meneer.’ Nadat ze het in haar zak stopt draait ze zich terug naar Inge. ‘We gaan. Neem een tas mee, met dingen die belangrijk voor je zijn. Ik weet niet precies wat er gaat gebeuren maar het kan zijn dat je hier voorlopig niet meer terugkomt.’ Maria probeert om onopvallend een traan uit haar ooghoek te wrijven als ze de kamer uitloopt. Een barst in de façade, in het ijsskoude masker. Er loopt een rilling over Inge’s rug. Ze is bang. Bang dat Maria wel degelijk weet wat er gaat gebeuren. En bang dat dat geen goed nieuws is.

Als Maria een paar minuten later weer in de deuropening verschijnt, heeft Inge nog steeds niets ingepakt. ‘Ben je klaar? Het is nu echt tijd.’ Ze knikt maar wat, en wijst naar haar schooltas aan het voeteneind van het bed. ‘Ik hou van je. Ook al ben je mijn dochter niet, het voelt niet zo. Oké?’ Inge speelt het spelletje maar mee, en knikt. Toneelspelen. Net zoals iedereen om haar heen blijkbaar de laatste zestien jaar aan een groot toneelstuk meedoet. Ze pakt de rugzak en zwaait hem, net als de twee meisjes op het toilet, die nu waarschijnlijk in een mortuarium liggen, over haar ene schouder en loopt achter Maria aan. Ze vraagt niet eens hoe het kan dat een zwarte jeep met gepantserd glas voor de deur staat, maar ze stapt in zonder een woord te zeggen en doet de hele weg niets anders dan naar buiten kijken. Haar kans komt nog wel, maar dan moet ze zich nu even koest houden. Misschien wordt ze straks toch wakker, gewoon in haar eigen bed, als een normaal meisje van bijna zestien. Daar moet ze zich aan vasthouden. Ze is bang dat ze gek wordt anders.

#

Ruim een uur later stoppen ze voor een gebouw dat voor een groot deel uit glas bestaat en waar aan beide kanten een soort metalen bunker aan vast zit. Het doet Inge denken aan iets dat zo uit een film gekomen kan zijn. Een man in het zwart doet de deur open, en tikt tegen zijn pet als hij haar helpt met uitstappen. Hij kijkt vriendelijk en knipoogt naar haar. Maria trekt bijna Inge’s arm uit de kom in haar haast om haar het gebouw in te krijgen. Zo gauw ze binnen zijn, pakt iemand haar rugzak af, en wordt ze samen met Maria een lift in geduwd. Na tien seconden openen de deuren en volgt een eindeloze wandeling door allerlei gangen. Ze eindigen in een kale ruimte zonder ramen, met drie stoelen en een tafel. Er staat een kleine man met een bril. Hij draagt een overhemd en een jasje, dat zo strak zit dat de knoop een

dodelijk wapen is, zo gespannen staat hij. Er parelen zweetdruppels op zijn voorhoofd en als Inge hem een hand wil geven, deinst hij geschrokken terug. ‘Ga daar maar zitten,’ zegt hij, wijzend op een van de stoelen. Hij slaakt een zucht van opluchting als ze uiteindelijk plaatsneemt.

De man in het zwart komt zonder kloppen de kamer binnenlopen met Inge’s rugzak in zijn hand. ‘Hij is in orde,’ zegt hij en geeft hem aan de dikkerd, die hem gedachteloos naast Inge neerzet. Daarna draait hij zich om en steekt zijn hand uit naar Maria. ‘Bedankt voor uw moeite, u kunt gaan. Wij nemen nog contact met u op.’ Maria wijst op de lege stoel, waar ze net wilde gaan zitten. ‘Ik heb haar opgevoed. Ik ben zestien jaar haar moeder geweest. U kunt zich toch wel voorstellen...’ Hij kijkt Maria over de rand van zijn brillenglazen streng aan. ‘Ik zei, we nemen nog wel contact met U op. Tot ziens.’ Na een laatste blik op Inge, die stoïcijns voor zich uitkijkt, staat ze op, recht haar rug en loopt naar de deur. ‘Ik...’ begint ze, maar ze maakt haar zin niet af. Dan slaat de deur dicht en is ze weg.

‘Mijn naam is Sebastiaan. Bas. En jij bent Inge? We hebben allemaal veel over je gehoord, en waren allemaal benieuwd naar je. Je bent een heel speciaal meisje, weet je?’ Alsof hij tegen een kleine kleuter praat. ‘We zijn benieuwd. Als jij maar half zo goed bent als je vader, dan zijn de mogelijkheden oneindig. Het is ons nog steeds niet gelukt om hem te pakken te krijgen, maar misschien, als jij ons helpt...’ Hij likt langs zijn vlezige lippen en let scherp op elke beweging die ze maakt. ‘We hadden niet verwacht dat je meteen je eerste keer slachtoffers zou maken. Het heeft ons een van onze meest veelbelovende jonge rekruten gekost.’ Hij zet zijn handen op de tafel en buigt voorover. ‘Vera wist precies welke knopjes ze moest drukken om je uit te dagen. Het lukte haar elke keer. Alleen die éne keer was één keer te veel. Ze zou zo trots zijn geweest als ze had geweten dat zij uiteindelijk verantwoordelijk was voor de doorbraak. Nou ja, niets aan te doen. Ik haal iets te drinken voor ons. Wil je ook iets?’

Als Inge niets zegt, haalt hij zijn schouders op. ‘Dan niet. Maar ik wil wel koffie. Het zal een lange nacht worden.’ Hij verdwijnt door dezelfde deur als Maria en laat Inge alleen achter. Ze staart voor zich uit. In het niets. Het is te veel om te verwerken. Inge’s ogen flitsen van links naar rechts. Ze moet hieruit zien te komen. Weg bij die idioten die denken dat zij het kind van de duivel is. Of erger nog, dat er heel veel duivels gewoon op aarde rondlopen. Ze denkt diep na. Wat zei Maria ook alweer? Iets met woede bundelen tot het een uitweg ging zoeken. Ze kijkt naar haar rugzak. Een of andere stuntelige stagiair weet waarschijnlijk niet wie ze is, of wát ze is, en zag er geen kwaad in om een rugzak met schoolbenodigdheden mee

te geven. Ze voelt, en haalt opgelucht adem als ze het tevoorschijn haalt. Op een vreemde manier troostend, maar in haar handen, levensgevaarlijk.

Zo snel ze kan, begint ze te schrijven. Boos. Op de mensen die tegen haar gelogen hebben. Zestien jaar lang. Op Maria, die gedaan heeft alsof ze haar moeder was. Op haar echte moeder, die in plaats van te vechten, haar gewoon opgegeven heeft. Ze voelt het moment dat het begint. Zomaar ineens. Het woekerende gevoel dat haar binnenste lijkt op te vreten en dat de pen over het papier jaagt terwijl het zweet uit de poriën van haar voorhoofd dwingt. Na vijf minuten zakt het af en valt de pen uit haar krachteloze vingers. Het papier is volgeschreven, zoals altijd. Ze bekijkt de zin. Niet al te fraai.

De agent valt dood om en Inge kan zonder lastiggevallen te worden naar buiten lopen.

Ze wacht af. Een minuut. Twee minuten. Het is doodstil. Ze schuift haar stoel naar achteren en doet een schietgebedje dat er geen camera's hangen als ze opstaat. Tot haar verbazing blijft het stil. Met haar hand op de klink blijft ze staan. Er moet ergens iemand zijn die weet dat ze op het punt van ontsnappen staat. Elk moment kan er nu een alarm afgaan, of misschien zit er zelfs een alarm op de deur. Zachtjes duwt ze ertegen. Nog steeds doodse stilte. De jonge agent in het zwart, die naast de deur op een stoel zat, hangt ineengezakt met zijn kin op zijn borst te slapen. Voorzichtig, om hem niet wakker te maken, loopt ze voetje voor voetje achteruit weg, tot ze de gang helemaal door is. Nog steeds is er niemand te bekennen. Het is stil. Te stil.

#

Dag 1.

Ze haalt diep adem en veegt zijn vinger walgend van haar lippen 'Papa?' Haar mond valt open. Dit is haar vader? De duivel? Hij ziet er een beetje uit als een zwerver, zeer zeker niet zoals ze de duivel voor zich ziet. Ze kijkt naar zijn broek, en laat haar ogen dan naar zijn hoofd glijden. 'Geen staart, en ook geen hoorntjes, kind. Dat zijn allemaal bakerpraatjes. Daar doen er veel van de ronde.' Betrapt begint ze te blozen. 'Toen ik het voor het eerst van mijn vader hoorde, dacht ik precies hetzelfde, dus het is niet vreemd of zo, dat je het denkt bedoel ik.' Hij knipoogt.

Hij legt zijn hand op haar onderrug en met zachte dwang duwt hij haar voor zich uit. 'Je moet hier weg, het zal niet lang duren voor een van de andere divisies in de gaten krijgt dat er hier iets niet klopt en dan komen ze je zoeken.' Als hij de geschokte blik op het gezicht van zijn dochter ziet, lacht hij. 'Wat? Dacht je dat die paar agenten alles is? Het Bureau

opereert wereldwijd. Er is vast al ergens een alarm afgegaan, en er is ook vast al een helikopter op weg hierheen. Maar je moet het zelf weten hoor. Je mag best hier blijven. Wie weet doen ze je geen pijn en snijden ze je niet uit elkaar zoals bij mijn vader, om te kijken waar je kracht vandaan komt.’ Zijn harde woorden schudden Inge wakker, en ze begint te lopen. Ze heeft geen idee waarheen, maar hij volgt haar met grote stappen. ‘Je mag mij Xander noemen. Of gewoon papa. Wat jij wil.’

Zwijgend loopt ze een paar meter met hem mee, tot hij de deur van een blauwe pickuptruck aan de kant van de weg opent. ‘Stap maar in. Ik zal je alles vertellen wat je wil weten.’ Ze twijfelt. Een seconde, maar dan stapt ze toch in. ‘We gaan alleen wat drinken, en ik beloof je, als we naar buiten lopen, weet je wat je wil weten, en doe je met me mee.’ Ze knikt. Hier blijven is geen optie, en wachten tot er een nieuwe lading agenten komt en haar meeneemt klinkt ook niet heel aantrekkelijk. Op dit moment is hij haar beste kans.

Xander zwijgt en haalt zijn ogen geen seconde van de weg tot hij een paar straten verder stopt bij een McDonalds. Inge haalt opgelucht adem. Hier is ze in elk geval veilig. Ze lijken een normale vader en dochter, die samen even iets drinken. ‘Cola?’ vraagt hij, en Inge knikt. Ze volgt hem naar binnen en als hij naar de balie loopt, zoekt zij alvast een tafeltje in de hoek van het restaurant. Ze speelt met het boekje, dat haar leven zo overhoop heeft gegooid. Voor het eerst ziet ze de tekst op de laatste pagina staan. Haar mondhoeken krullen omhoog en ze stopt het snel weg. Als Xander terugkomt heeft hij twee bekers bij zich, die hij met een klap op tafel zet. ‘En nu moeten wij eens even goed met elkaar praten,’ zegt hij, en begint te vertellen.

Xander is een goed verteller. Inge blijft hem geboeid aankijken, en hangt aan zijn lippen als hij zijn verhaal doet. Het is alsof ze het voor zich kan zien, zo duidelijk doet hij zijn plannen uit de doeken. Of ze begrijpt wat hij van haar vraagt. Natuurlijk begrijpt ze dat. Deze man, haar vader, wil samen met haar de wereld op zijn knieën dwingen. Samen zullen ze ervoor zorgen dat de hele wereld hun voeten kust. Afgelopen met het minderwaardig zijn, met die slachtofferrol. Na deze week kent iedereen haar naam, en ze zullen hem gillen van angst, in plaats van om haar te bespotten.

‘Ik weet dat het veel gevraagd is, maar zou je me kunnen laten zien wat je kunt?’ Hij wijst op de overkant van de straat, waar een kat op de stoeprand zich tegoed doet aan wat restjes vis die de visboer daar heeft achtergelaten. ‘Steek die kat in brand. Ik weet dat je goed bent met vuur.’ Hij knipoogt en doordat hij breeduit lacht zijn al zijn rotte tanden in vol ornaat te zien. Inge staart twijfelend naar de kat. Dat arme beest heeft haar niets gedaan en ze voelt er weinig voor om het diertje pijn te doen. Aan de andere kant is ze nieuwsgierig hoe het zou

zijn om die zogenaamde krachten bewust te gebruiken. ‘Nou? Laat zien dan.’ Ze schudt haar hoofd en neemt nog een slok van haar cola. ‘Ik kan het alleen door het op een stuk papier te schrijven. En ik heb hier geen papier.’ Ze hoopt dat hij niet zo slim is om te zeggen dat hij een servetje gaat halen.

‘Ik had het kunnen weten. Zelfs daar ben je te dom voor.’ Ze kijkt geschrokken en gekwetst in de ogen die zo op de hare lijken, maar toch ook weer niet. Ze zijn harder. Donkerder. Gemener. Toch is het duidelijk te zien dat ze vader en dochter zijn. ‘Je bent net zo’n zacht ei als je moeder. Dat is ook de reden dat ze jou verstoopt heeft voor me. Omdat ze een stomme trut was. Omdat ze dacht dat ik je niet zou vinden. Ik had misschien beter niet naar je kunnen zoeken. Ik heb er toch helemaal niets aan. Ik dacht dat ik trots op je zou zijn als ik je zou vinden, maar het enige dat ik voel is afkeer. Niet eens een...’

De kat schiet met een rotvaart achteruit tegen de muur aan, maakt een soort van koprol, en als hij geschrokken en met zijn haren recht overeind weg wil rennen, verandert hij in een brandende vuurbal die over straat vliegt met de snelheid van het licht. De man kijkt tevreden naar zijn dochter die met haar vingers haar slapen wrijft en hem uitdagend aankijkt. ‘U zei?’ Hij slaat haar trots op haar schouder. ‘Ik denk dat jij en ik nog heel veel plezier gaan hebben. Ik wist dat je het kon zonder papier.’ Inge blijft haar slapen masseren en staart hem van onder haar wimpers aan. Ze bekijkt de grijns om zijn lippen en de opgetogen blikken die hij haar toewerpt. Het is niet dat ze de kat echt tegen haar zin in brand heeft gestoken. Ze schrok juist van het gemak waarmee ze het gedaan heeft. Van de golf die haar overspoelde op het moment dat er vloeibaar vuur uit haar hersenen via haar ogen naar buiten leek te spuiten toen Xander haar kwaad maakte. Dat de mensen om haar heen niets aan haar hebben gezien, maar dat zij het beestje heeft vermoord door er alleen maar naar te kijken. Maar het ergste is niets van dat alles. Het ergste is de schrik als ze zich realiseert hoe lekker het voelt. Het besef is alsof er een warme deken over haar neerdaalt. Alsof ze eindelijk thuis is gekomen. Hier, in dit smerige restaurant, aan een tafel waaraan nog een verlept slablaadje plakt, voelt ze zich eindelijk gelukkig. Na het vermoorden van een kat, nota bene. Zij, die in de eerste zestien jaar van haar leven nog niet eens een spin dood kon slaan, is veranderd in een soort bovennatuurlijke moordmachine.

‘We kunnen ze allemaal stuk voor stuk afmaken.’ Zijn gezicht gaat voor de helft schuil achter de grote beker. ‘Met jouw kracht en mijn ervaring is dat een kleine moeite. Ze zullen niet eens weten wat ze overkomt. We roeien al die anderen uit zodat we de laatste twee zijn. We laten de mensheid zien dat de duivel wel degelijk bestaat, en we laten ze buigen, en naar onze pijpen dansen. Weg met de kerk, met die engeltjes en hun paus. Met die slappelingen die

je moeder en mij niet eens lieten trouwen toen ze zwanger was.’ Hij knarst met zijn tanden. ‘We gaan een grote opruiming houden. Eerst zal iedereen ons nog dankbaar zijn. Maar dan! Dan krijgen ze er spijt van dat ze ons ooit zo vernederd en buitengesloten hebben. Na al die jaren zal ik eindelijk de enige echte zijn!’ Hij lijkt zich zijn fout niet eens te realiseren, tot hij de verbaasde blik op het gezicht van Inge ziet. ‘Ik bedoel natuurlijk, wij met z’n tweetjes.’

Het is beter om hem niet te laten merken dat ze wel snapt waar dit heen gaat, en dat hij haar niet meer nodig heeft als hij straks de laatste Nasta is. Xander staat langzaam op en steekt zijn hand naar haar uit. ‘Kom mee. Ik laat je zien wat we gaan doen.’ Vanzelfsprekend volgt ze hem. In haar hoofd begint langzaam een plan te rijpen. Ze hoopt maar dat ze genoeg hiervan begrijpt om het ook echt uit te voeren.

#

Een uur later staat ze onderaan een berg. ‘De hoogste trap van Nederland,’ zegt hij trots, alsof hij hem eigenhandig gebouwd heeft. ‘508 treden. Wat dacht je ervan om ons bovenop die berg te zetten?’ Hij wrijft in zijn handen en kijkt haar hoopvol aan. Als ze haar ogen sluit doet hij hetzelfde, en een seconde later staan ze bovenop de berg. ‘Goed zo, meisje. Ik wist wel dat je het in je had.’ Zijn stem klinkt opgetogen, verwonderd, maar er klinkt ook iets van vaderlijke trots in door. Inge is een snelle leerling, merkt hij. Haar hele leven wist ze niets van haar krachten af, en nu hoeft ze haar ogen maar te sluiten en ergens aan te denken om het te laten gebeuren. Het is te merken van wie ze afstamt. Zo staat hij een poosje voor zich uit te mijmeren. Hoe zonde het is dat hij haar straks zal moeten doden. De wereld moet zijn voeten kussen, en niet die van haar. Er is te weinig wereld om te delen met zijn dochter.

Aan de andere kant van het plateau kijkt Inge naar beneden, over de stad en zijn inwoners die haar alleen maar ellende hebben gebracht. De zonsondergang lijkt de wereld in brand te zetten. Om haar heen is het stil en even dompelt ze zich onder in het blauw, rood, roze en goud dat ze ziet. ‘We kunnen niet lang meer wachten. In het donker is het te gevaarlijk.’ Hij ziet haar vragende blik. ‘We beginnen met deze hele stad in brand steken. En daarna de volgende. We gaan van stad naar stad. We branden alles plat, tot iemand ons komt smeken ermee op te houden. En dan laten we onze eisen horen.’ Het is een compleet belachelijk plan, maar ze zegt er niets over. ‘Elke andere Nasta die we tegenkomen, vernietigen we. Dat lukt, omdat niemand zo sterk is als jij. Op het moment dat de krachten zich openbaren zijn ze op hun best, als je ermee om kunt gaan. En óf jij dat kunt!’

Inge draait zich om. Ze kijkt over haar schouder naar Xander. Hij zwaait met zijn armen, in een vurig betoog over het lot van de wereld. Het is tijd. ‘Nog even,’ zegt ze. Ze staart in de verte. Hij mag nu niets merken, want ze wil wel zeker weten dat ze het kan. Ze

twijfelt. Stel je voor dat ze begint en ze kan het niet afmaken? Ze weet dat ze moet. Wat ze ook doet, welke keuze ze ook maakt, het loopt voor een van beiden hoe dan ook niet goed af.

Het bloed in haar aderen verkilt als ze begint. Achter haar gesloten oogleden ziet ze het tafereel afspelen alsof het op tv is, en ze hoeft er niet eens moeite voor te doen.

Een doodsbanige vrouw ligt in bed. Haar lakens zitten onder het bloed en ze heeft gezweet. Haar haar is kletsnat en ze kijkt met een blik vol doodsangst naar Inge. Of misschien naar degene door wiens ogen Inge nu kijkt. Dan schieten er vanaf de zijkant twee lichtflitsen naar voren en raken de vrouw, die bijna meteen in brand vliegt. Het is als een film zonder geluid, maar Inge weet wat ze ziet. Ze ziet hoe Xander haar moeder vermoord zonder medelijden, omdat ze zijn kind, het kind dat hij alles zou leren en dat een van de groten der aarde zou worden, weggaf aan iemand die het buiten zijn macht zou houden. De smaak van gal vult haar mond, en ze drukt haar nagels hard in haar gevouwen hand terwijl er rode vlekken achter haar ogen flitsen en woede haar lichaam vult.

#

Als ze haar ogen opendoet, is het beeld niet verdwenen maar staat ze midden in de kamer, tegenover Xander. *Nasta's kunnen mensen, dieren, dingen, en zelfs tijd beïnvloeden met hun gedachten* hoort ze Maria weer zeggen. Ze wist niet dat ze ook door de tijd kon reizen. Maar misschien wist Maria dat zelf niet eens. De man tegenover haar, is een jongere versie van de man die bovenop de berg achter haar staat. Zijn tanden zijn nog niet verrot en zijn haar is netjes geknipt. Hij ziet er schoon uit, knap zelfs. Het is niet raar dat haar moeder voor hem is gevallen. Hij kijkt haar geschrokken aan, eerst vol afgrijzen dat iemand gezien heeft wat hij doet. Dan herkenning. Zijn ogen zijn rood, bijna lichtgevend en ze spugen vuur. Bliksems verschijnen om hem heen en doven even zo snel weer uit. 'Jij...' brult hij. 'Wij samen!' Dan begint hij bulderend, bijna hysterisch te lachen.

'Wij samen? Wij gaan helemaal niets!' Inge durft niet naar het lichaam van haar moeder te kijken, haar echte moeder, dat achter haar op het bed ligt, maar ze kan het wel ruiken. De geur van verbrand vlees, de roestgeur van bloed, en een zwavelgeur die van haar vader afkomstig is, vullen haar neusgaten. 'Ik kom er een eind aan maken. Aan jou, en aan je plannen met de wereld. Ik heb jou helemaal niet nodig. De mensheid zal aan mijn voeten liggen. Alleen aan die van mij. Misschien niet vandaag of morgen, maar ooit zal het zo ver zijn. Ik weet dat er nog veel meer te leren is. En dat ga ik doen. Maar zonder jou. Hier houdt het op voor jou.'

'Inge? Wat sta je te doen? Hallo?' In de verte hoort ze hem. De oudere versie van Xander, bovenop die berg in Landgraaf. Hij heeft geen idee. Ze voelt vaag een hand op haar

schouder die haar bijna uit haar concentratie haalt. Ze kijkt de jongere versie aan. Ze herhaalt wat ze eerder die avond met de kat gedaan heeft. Laat haar woede ontsnappen door haar ogen die letterlijk vuurspugen. Xander slaat achterover tegen de muur, verrast door de kracht uit dat jonge meisje. Hij had het moeten weten. Hij probeert nog terug te vechten, maar eigenlijk weet hij dat het vergeefse moeite is.

Met zijn handen tegen de muur gedrukt door de enorme kracht die zijn dochter op hem loslaat, voelt hij hoe hij van binnen vlam vat. Hoe de onzichtbare kracht zijn organen een voor een verwoest. Hij werpt een laatste, smekende blik op Inge. Hij wil haar iets zeggen, maar zijn brandende stembanden maken het spreken onmogelijk. Pijn voelt hij allang niet meer. Dat ze nu hier is, betekent dat hij ergens, in de toekomst, haar teruggevonden heeft. Dat ze haar krachten heeft ontdekt en dat ze door de wereld te willen domineren zijn droom waarmaakt. Inwendig lacht hij nog, als zijn koude hart als een spiegel in scherven uit elkaar barst, net op het moment dat zijn hersenen ontvlammen.

#

Zestien jaar later, in Landgraaf op een berg, opent Inge haar ogen en ziet de vurige zonsondergang in de verte. Ze kan zijn hand op haar schouder nog voelen, maar als ze zich omdraait, ziet ze niets behalve stenen bankjes en het weidse uitzicht over de stad. Voor het eerst in dagen kan ze weer ademhalen. Ze kan de wereld aan. Letterlijk. Ze heeft de duivel al verslagen. ‘Kijk maar uit wereld!’ gilt ze naar beneden. ‘Nu is het mijn beurt!’ Ze weet dat dit hét moment is. Het moment dat het móet. Waar ze op gewacht heeft.

Iets trekt haar aandacht. Ze kijkt opzij. Meteen ziet ze dat er iets mis is. Haar vingers zijn weg. In een snel tempo ziet ze hoe haar linkerpols in het niets verdwijnt, en haar arm tot haar elleboog weg is. De mouw van haar trui zakt leeg naar beneden als haar bovenarm verdwijnt en vlak daarna haar schouder. Ze kijkt naar de andere kant. Ook daar gebeurt precies hetzelfde. Ze wil gillen, maar er is geen mond meer om mee te gillen. Haar blikveld wordt steeds kleiner, en binnen vijf seconden is Inge verdwenen in het niets, uitgedoofd. Opgeslokt door het universum.

#

‘Kut!’ Er slaat iemand met zijn vuist op zijn bureau en gilt naar een van de schermen voor zijn neus. ‘Godverdomme! Ze hebben elkaar afgemaakt.’ Een jonge man komt dichterbij.

‘Misschien klopt dat bakerpraatje dan toch, Paul? Over die bloedlijnen. Dat wanneer iemand zich tegen iemand van zijn eigen familie keert, hij daarmee zichzelf, én de ander vernietigt? Ik heb daar tijdens mijn opleiding iets over gelezen.’

Paul trekt zijn wenkbrauw op en de jonge man kijkt hem van onder zijn wimpers aan, hopen dat Paul zijn leugen niet doorziet.

‘Ik heb er echt nog nooit van gehoord maar jij zult het beter weten. We zullen er nooit achter komen. God weet hoe lang het duurt voor we weer eentje te pakken krijgen.’ Hij ziet niet hoe de jonge man verstijft.

‘Ga jij achter de her-invulling van Heerlen aan? We hebben 119 agenten die vervangen moeten worden, en die zullen we ergens vandaan moeten halen. Ik kan ervan op aan dat jij dat gaat regelen?’

De jonge man knikt en als hij de kamer uitloopt werpt hij nog een laatste blik op het scherm waar zojuist het beeld van Inge uitdoofde. Het bureau heeft overal satellieten en camera's, en hier, op het hoofdkantoor, kunnen ze bekijken wat ze maar willen, over de hele wereld. Het zal nog een hele klus zijn om verborgen te blijven, als ze eenmaal achter zijn geheim zijn gekomen. Hij kijkt nog een laatste keer achter zich. Hij zal het wel een beetje missen, het is vijftien jaar lang het enige thuis geweest dat hij kende.

Hij trekt zijn hoodie over zijn hoofd en stapt de schemering in.

‘Weet je het zeker?’ De donkere figuur die tevoorschijn komt knikt. ‘Laten we gaan dan.’ Zo rijden ze weg, klaar om dood en verderf te gaan zaaien in een wereld die helemaal niet klaar is voor de krachten die zij samen gaan loslaten over de mensheid. Ze hoeft er niet eens meer naar te kijken om het gebouw met kracht te laten exploderen. Gewoon eraan denken is al genoeg om het hoofdkantoor van Het Bureau, en iedereen binnen in het gebouw te vernietigen. De vuurbal verlicht hun gezichten via de achteruitkijkspiegel en de brandende brokstukken vliegen door de lucht. Ze scheren rakelings langs de auto.

‘Er zijn er meer hé, over de hele wereld. Ze zullen op ons blijven jagen,’ zegt ze zacht, en hij haalt zijn schouders op.

‘Ik ken alle trucjes. Ik weet precies waar ze naar zoeken en waar ze op letten. Ze zullen ons nooit vinden.’ Haar blik vol aanbidding streelt zijn ego. ‘We beginnen in Turkije,’ zegt hij.

‘En de hele wereld zal denken dat het gewoon een aanslag was.’

Haar ogen worden groot. ‘Is hij er ook een?’ Zijn bulderende lach schalt door de avond als hij naast zich kijkt.

‘En niet alleen hij. Je moest eens weten. We gaan ze allemaal pakken, stuk voor stuk. Land voor land. Tot de wereld helemaal van ons is.’ Hij trapt het gaspedaal diep in. ‘Denk je dat je jezelf zo ver kunt verplaatsen?’ Inge knikt zelfverzekerd. Stoerder dan ze ooit geweest is. Als een rups die zich eindelijk uit haar cocon geworsteld heeft.

‘Ik ben er klaar voor.’ Met één blik uit zijn ogen vat het paarse boekje in Inge's hand vlam.

Van je familie moet je het hebben.

Terwijl de vlammen langs de randen van het papier likken en het omkrullen, vreet het langs de handgeschreven woorden op de laatste pagina.

Ik ben er ook een, net als jij.

Ze kijken naar je. Laat niemand merken dat je dit gelezen hebt.

Vernietig jezelf als het moment daar is.

Je voelt vanzelf wanneer dat is.

Ik wacht daarna op je bij het hoofdkantoor.

Pieter.

EINDE

Van je familie moet je het hebben.

****Noot van de auteur****

Dit verhaal eindigde 8 april 2017 op de shortlist van de Harland Awards Verhalenwedstrijd.

Ik steeg maar liefst 143 plaatsen ten opzichte van vorig jaar en dit zal een van de weinige verhalen zijn in het 'Fantastische genre' die ik ooit ga schrijven of geschreven heb.

Wil je meer over me weten en wat ik normaal dan wél schrijf? Kijk op mijn website <http://www.tamarahaagmans.nl> of zoek me op op Facebook, Twitter of Instagram.

Dit verhaal is gratis te downloaden en mag verspreid worden.

Groetjes,

Tamara

info@tamarahaagmans.nl